

6. exerciční list – růst ve společenství s trpícím Kristem

Milí přátelé,

v tradiční struktuře dynamiky duchovních cvičení přistupujeme k poslední etapě, kterou je tzv. cesta sjednocující. V ní vstupujeme do velikonočního tajemství našeho Pána Ježíše Krista rozjímáním o jeho utrpení a vzkříšení. Jde vlastně o dvojedinou událost Ježíšovy paschy, jeho přechodu z tohoto světa k Otci, do něhož zahrnuje i nás, ale my ji dokážeme lidsky vnímat jen odděleně: nejprve se ponořit do tajemství Kristova utrpení a smrti a poté se otevřít radosti zmrtvýchvstání.

Když uvažujeme o Kristově pašijích, je důležité si uvědomit, jak se týkají našeho života. Kristus netrpí “místo” nás, ale “pro” nás. Zastupuje nás inkluzivně, tj. zahrnuje nás s našimi životními příběhy a s naším utrpením a smrtí do tajemství svého kříže. Kříž označuje v evangeliu kříž Kristův, ale i ten náš. Utrpení a bezmoc tvoří skutečnost, která je od našich životů neoddělitelná. Tam, kde narážíme na hranice našich možností, se ale paradoxně otevírá cesta k plnosti života. Ve zkušenosti utrpení dostáváme jedinečnou příležitost k přesunutí těžiště našeho života od kroužení kolem sebe k Božímu Ty. *“Amen, amen, pravím vám, jestliže pšeničné zrno nepadne do země a nezemře, zůstane samo. Zemře-li však, vydá mnohý užitek. Kdo miluje svůj život, ztratí jej; kdo nenávidí svůj život v tomto světě, uchrání jej pro život věčný.”* (J 12,24-25)

To nás vede k úvahám o paradoxu svobody. Víme, že i uprostřed vnější nesvobody, spoutanosti, může člověk zakoušet prostor svobody vnitřní. Apoštol tento paradox vyjadřuje v 2Tm 2,8-9: *“Pamatuj na Ježíše Krista vzkříšeného z mrtvých, původem z rodu Davidova; to je moje evangelium. Pro ně snáším utrpení a dokonce pouta jako zločinec. Ale Boží slovo není spoutáno.”* Pamatovat na Krista vzkříšeného uprostřed utrpení, zakoušet svobodu nového života skrze Boží slovo s pouty na ruku. To je paradoxní charakter křesťanské svobody, který odpovídá paradoxu Velikonoc.

Biblický text: Lukáš 22, 39-46

V Ježíšově modlitebním zápase je koncentrována úzkost všech lidí. Ježíš svůj strach neskrývá, ale sdílí se svým Otcem (když jeho nejbližší spí). I my si můžeme přiznat svůj strach (z čeho konkrétně?), vložit jej do Ježíšovy smrtelné úzosti. A zároveň se tak setkat v Něm i s hlubinami důvěry v jeho sebeodevzdání Otci: *„Otče, chceš-li, odejmi ode mne tento kalich, ale ne má, nýbrž tvá vůle se staň.“*

Meditace obrazu:

Ve výtvarném zpracování pašijových událostí existuje motiv spoutaného Krista. Fotografie jedné ze soch najdete v příloze. Pozoruj Ježíšovy spoutané ruce. Jsou výrazem jeho ponížení, ztráty svobody a důstojnosti, odsouzení k smrti. Hledám ve svém životě, co jsou moje pouta...

Ve světle víry ale mohu Ježíšovy spoutané ruce vnímat také jako výraz lásky, vyjadřující Boží připoutanost k lidem a světu “až do krajnosti”. Svým sebeodevzdáním vytváří Kristus pouto mezi Bohem a námi, které už nic nemůže rozvázat, svým vydaným tělem a prolitou krví s námi uzavírá novou smlouvu.

Hlubinná meditace:

Ty pro nás spoutaný (výdech) - nám svobodu dáváš (nádech) (z písně z reformační doby)

nebo

Ty pro mně (nádech) - já s Tebou (výdech)

nebo

Ne já (výdech) - ale Ty (nádech)

